

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἕκαστ' ἡ ὀκτ., λ. 40, τρίς ἕως ἑξάντις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες καὶ δεύτερον ὠραῖον μυθιστόρημα, τὴν

ΔΙΝΟΡΑΝ

τοῦ παρισινοῦ μυθιστοριογράφου **Ἰουλίου Κλαρετῆ**, δημοσιευομένην τώρα διὰ τοῦ Φιγαρώ.

Εἶναι κοινωνικὴ ὑπόθεσις, ἀνάλογος πρὸς τινὰ σκανδαλώδη δίκην διεξαχθεῖσαν ἐρήμην πρὸ μῆνός ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖω.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς πρίγκιπος ἀπατήσαντος κόρην ἐνὸς μυθιστοριογράφου καὶ τὰ λοιπά.

Θὰ εὐχαριστηθῆτε ὅλοι καὶ ὅλαι, εἰμεθα βεβαίωτατοι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μεταξὺ Ράλλη καὶ Τρικούπη, πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, μαίνεται ἀπὸ τινος δεινὸς ἐμφύλιος πόλεμος. Πρέσβυς δὲ μεταξὺ ἀμφοτέρων μεσολαβεῖ ὁ βουλευτὴς Μεγάρων κ. Δραγούμης, ἐπιστήθιος μὲν φίλος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς, μακρυνὸς δὲ συγγενὴς τοῦ κυρίου προέδρου. Τίς τ' ἀρ' σφῶς θεῶν ἐριδι ξενέηκε μάχεσθαι; Ἀμφοτέρωι διαμαρτύρονται ὅτι δὲν εἶναι διὰ ταπεινὰ προσωπικά. Καὶ ὅμως τὰ διαβολεμένα προῖτωπικά εἶναι δραστηκώτερα ὄλων τῶν γενικῶν τῆς γραμματικῆς τοῦ Παπασλιώτη. Ὁ πόλεμος φαίνεται κηρυχθεὶς τὴν παραμονὴν ἢ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας. Τί ὄργουσουζιν αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι! Ἐμάτιαζαν τὸ ἀγγελοκώμωτον ὑπουργεῖον τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ἰδοὺ αὐτῶν φευγόντων, φεύγει μὲν ὁ κ. Καλλιγᾶς μὴ ἐννοῶν αὐτὸς ἐνόσω εἶναι εἰς τὴν Τράπεζαν, νὰ ἀρθῆ ἢ παχυτέρα βούς τῆς Τραπεζῆς, ἢ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία ἀπειλεῖ δὲ νὰ φύγῃ ὁ κ. Ράλλης, ὁ δεσμὸς τοῦ κόμματος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βουλευτι-

κοῦ συνδυασμοῦ Ἀττικῆς, ὁ νόχι καὶ κρέας ὦν μὲ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Βαλαωρίτην, ἄλλον αὐτὸν ἀρχηγίσκον, ὁ μόνος, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει τὴν τέχνην καὶ τὴν ὑπόληψιν νὰ ἐξοικονομῆ τοὺς βουλευτὰς, τοῦθ' ὅπερ ἀξίζει τὴν ἀληθινὴν προεδρείαν ἐν παντὶ κόμματι. Θέλουσι νὰ εἴπωσι τινὲς ὅτι ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἐκνήρυχθη ὁ ἐμφύλιος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ γενικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τῆς Βουλγαρίας ἐχρησίμευσεν τὸ αἶτιον τῆς διενέξεως ἐφ' ᾧ λέγεται πετάξας ὁ θυμοειδὴς Ράλλης καὶ τὸ προστεχθὲν αὐτῷ βουλγαρικὸν παράσημον· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἐπρόκειτο κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Προέδρου νὰ προχειρισθῆ καὶ ἀνώτερος Ταξιδάρχης, ὅτε ἐκεῖνος ἐχειροτονήθη Μεγαλόσταυρος, σφραγίσας οὕτω τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας του καὶ μὴ ἔχων τίποτε ἄλλο νὰ συντελέσῃ, ἀφοῦ ὠδήγησε πλέον τὸν Γεώργιον τροπαιοῦχον εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐκτὸς ἐὰν θὰ εἰσαγάγῃ τὸν νεωτερισμὸν νὰ ὀνομάζηται κἀνεὶς his Μεγαλόσταυρος· ὁ κ. Ράλλης ὅμως ἤρνήθη τὸ παράσημον εἰπὼν ὅτι δὲν ἔχει προσφέρει ὑπηρεσίας τοιαύτας ὥστε νὰ φανῆ ἀντάξιός αὐτοῦ. Τὰ ἀτυνομικὰ οὐχ ἦπτον φαίνεται ὅτι τοὺς διήρσαν· ὁ κ. Κοσσονάκος δὲν ἐφάνη ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ράλλη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαδοχὴν αὐτοῦ ὁ μὲν κ. Πρόεδρος ὑποστηρίζει τὸν λοχαγὸν κ. Ἀξελδὸν, ὁ δὲ κ. Ράλλης ἀντιτείνει. Εἰς τὴν γενομένην δοξολογίαν διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ρουμουνίας εἰς βασιλείον ἐπέδειξαν οἱ δύο προσφιλεῖς ἐχθροὶ τὸ κἀκίωμα των ὅπως διόλου μωρακίσια ἐλαφρίζοντο δι' ἐνὸς μιλίου ἀμφοτέρωι καὶ οὔτε προσέβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ τώρα τί μέλλει γενέσθαι; Θὰ παίξῃ πρόσωπον Ἀθηναῖς ὁ κύριος Δραγούμης; Θὰ κσπῆ τὸ σχοινί; Τοῦτο θέλει φανῆ καὶ λίαν προσεχῶς, διότι ἐπὶ τέλους δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ καὶ πολὺν χρόνον ἡ τοιαύτη ρῆξις, παραλύουσα τὴν ἐνότητα τῆς κυβερνήσεως καὶ δυνάμειν νὰ ἔχῃ καὶ δεινότερα ἐπακόλουθα. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἀποχωροῦντο τοῦ κ. Ράλλη ἀνοίγεται φρεβρὸν χάσμα εἰς τὴν τρικουπικὴν φάλαγγα· συγχρόνως ὅμως καθίσταται μᾶλλον δισηπλυτον καὶ τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα ἴσως δὲ ἴσως ὁ κακὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος ὠθήσῃ αὐτὴν ὥστε εἰς τὰς παραμονὰς νέας ἀνατολικῆς κρίσεως ὡς εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου περιορισθῆ αὕτη παριστάνουσα τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον· δεήσει δὲ πάλιν νέα παρέμβασις τῶν ἀπὸ μηχανῆς θεῶν ἀγαπητῶν κυρίων Κρέμου καὶ Βαρμπᾶ.

Ἀπειλείται καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν παραίτησις. Δηλαδή, ἀποσύνησις τοῦ φοβεροῦ τρικουπικοῦ κόμματος, ἀπόσυσις τῆς Βουλῆς.

Ἄριον ἔρχεται καὶ ὁ κ. Κοσσανάκος, Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καὶ τελειώνει καὶ αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸν ζήτημα, μετὰ τὸ ὅποιον κινδυνεύει νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Δάνεια ἐπὶ δανείων προπαρασκευάζονται. Ἀνοίγει πάλιν ὁ νῆος τῆς Τύχης διὰ τοὺς ὀλιθίους ὁμογενεῖς. Οὕτως ἐν τῷ συνομολογεῖσθαι εἶνε δάνειον 40 ἑκατομμυρίων διὰ τὰς ναυτικὰς προπαρασκευάς, δάνειον 50 ἑκατομμυρίων διὰ τοὺς σιδηροδρόμους, δάνειον 75 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀνγκαστικῆς κυκλοφορίας.

Συγχρόνως ἐν τῷ τελειοῦσθαι εἶνε καὶ τὸ Μέγα Δάνειον τῶν 500 ἑκατομμυρίων πρὸς μετατροπὴν τῶν παλαιῶν δανείων.

Αὐτὰ ὄλα φοβήθητις ὁ κ. Καλλιγᾶς; τὸ καὶ εἰς ἀσπὴν ἄλλ' ὁ σιδηροῦς Τρικουπῆς ἀντέχει.

Σήμερον ἡ αὔριον ἐκδίδεται τὸ βούλευμα τῶν συλληφθέντων ληστῶν τοῦ Χασανίου δι' οὗ παραπέμπονται ἅπαντες καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς ληστευθείσης κυρίας Ζωγράφου, μεθ' ὅλας τὰς συμπαθείας ὧν ἀπολαύει οὗτος παρά τε τῆ Κυρία καὶ τῷ υἱῷ αὐτῆς. Θὰ καταβληθῇ δὲ ἐνέργεια ὅπως δικασθῶσι κατὰ τὴν παρῶσαν σύνοδον τοῦ κακουργολογικοῦ λήγουσαν περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου. Ἐπιανοῦμεν πολὺ τὴν δραστηριότητα αὐτὴν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, διότι τοιαῦτα πράξεις πρέπει νὰ κτυπῶνται κατακέφαλα.

Τοῦ τμηματάρχου ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου μεταβαίνοντος μετ' ἀποστολῆν εἰς Γαλλίαν, ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν προσωρινῶς ὁ Τμηματάρχης κ. Θεμ. Σαχτούρης.

Τί περίεργον! ὁ φόβος ἦρος τοῦ Στεφάνου Ξένου πρίγκιψ Κορτσακῶφ δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ὃν ὑπέθετον ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἡρωίδος, ἀλλ' ἄλλος τις, Ἰσαμίλλος ἴσως πρὸς ἐκεῖνον. Ἐκεῖνος, δι' ὃν ἐγράφη τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ μυθιστορηματος αὐτοῦ, ζῆ, ἀγνοούμενος μὲν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ ζῶν ὥστε φαντασθῆτε τί σύγγιαις μέχρι μὲν τινος ὁ πρίγκιψ Κορτσακῶφ τῶν Νέων Ἰδεῶν, ὁ Οὐίλλιαμ τοῦ Ξεροδόξου τῶν Ξένων, μετὰ τὸ ἀραπάκι του, ὁ μεγαλέμπορος καὶ δημοσιογράφος τῆς Κύπρου, ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς ὠραίας Ἑλένης καὶ τῶν χρημάτων τῆς ἦτο ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦνε ἐκεῖνος, ἀμα ὁ κ. Ξένο, μετεβάπτισε τὸν Οὐίλλιαμ Λεοναρδῆ καὶ τὸν μετέφερε καὶ τὸν ἐσκότωνεν εἰς τοῦ Κόκλα.

Διότι ἔρευνα ἐγένετο δευτέρα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πρίγκιπος Κορτσακῶφ—τὴν πρώτην, ὡς ἐνθυμούμεθα, τὴν ἔκαμεν ὁ κ. Ξένο—ὑπὸ τοῦ κ. Σουλουδή καὶ Ἀγᾶ βέη, ὅστις εἶχε βουλώσει τρεῖς ὀδόντας τοῦ πρίγκιπος Κορτσακῶφ. Ἐὰν εὕρισκοντο λοιπὸν οἱ ὀδόντες βουλωμένοι καὶ βουλωμένοι ὑπὸ τοῦ Ἀγᾶ βέη, διότι εἶχε ἰδιαιτέρον γνῶρισμα, τὸ σημάδι ἦτο ἀλάνθαστον καὶ τὸ πτώμα ἦτο τοῦ πρίγκιπος Κορτσακῶφ. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εὕρισκοντο, κύριε Ξένο; Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, ἡ ὀδοντοστοιχία τοῦ πτώματος εὐρέθη πλήρης καὶ ἀκεραία. Μετὰ χαρᾶ; δὲ ἠδυνήθησαν ὁ κ. Σουλουδῆ καὶ Ἀγᾶ βέη; οἵτινες παρεκλήθησαν εἰς τοῦτο, νὰ τηλεγραφήσουν εἰς τὴν ἐντιμοτάτην οἰκογένειαν Ζ. ὅτι ὁ μεγαλοφυῆς υἱὸς των δὲν ἦτο ὁ ἐν Κόκλα τουφεκισθείς.

Ἰδοὺ καὶ ἐν ἀνεξήγητον: Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κορίνθου εἰς τὸν «Ἀνατολικὸν Ἀγγελιαφόρον» Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἐκ Παρισίων ἀφικόμενοι οἱ κύριοι Μωγκέν καὶ Μπομπαιν ἀρχιμηχανικοὶ τῆς Τουρῆς τοῦ Ἰσθμοῦ διέταξαν νὰ σταματήσουν αἱ ἐργασίαι.

Τί συμβαίνει;

Τρεῖς προκλήσεις μονομαχίας ἔλαβεν ὁ συνάδελφος Διευθυντῆς τῶν «Νέων Ἰδεῶν» κ. Ἀγγελόπουλος δι' ἐν διαφορῶν τῆς ἐφημερίδος του, δι' οὗ ἐσχολιάζε μίαν γαλλικὴν ἐπιστολὴν περὶ ἐνὸς μονομαχικοῦ ἐπεισοδίου μεταξὺ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ τινος νέου. Καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας τῶν τριῶν ὁ κ. Ἀγγελόπουλος ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἐνόει νὰ διδῆ λόγον δι' ὅτι γράφεται εἰς τὸ φύλλον του εἰμῆ εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ἄλλος Ὀθέλλος ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὀθέλλος ὄχι μόνον σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ὡς χρῶμα, διότι εἶνε αἰθιώψ' ὀνομάζεται Σουλεϊμᾶν καὶ εἶνε στρατιώτης' συνελθε τὴν γυναῖκα του ὁμιλοῦσαν—ὄχι βέβαια δημοτικῶς,—μετὰ τοῦ ἑραστοῦ τῆς καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἔκαμε τὸ στήθος τῆς κολεὸν τῆς σπάθης του. Εἶτα δὲ ὁ γενναῖος Σουλεϊμᾶν καὶ ὀπαδῶ; τῆς σχολῆς; τοῦ «Σκότους τὴν ἀτιμὴν» τοῦ Δουμᾶ, παρεδόθη εἰς τὸ στρατοδικεῖον.

Διὰ τοῦ σήμερον τὴν πρωτὴν ἀποπλευσέντος ἀτμοπλοίου τοῦ Κορινθιακοῦ κλήπου ἀνεχώρησεν εἰς Μεσολόγγιον ὁ βουλευτῆς Εὐρυταμίας κ. Αἰμ. Ι. Χατζόπουλος καὶ ἡ δεσποινὴς Κασσάνδρα Ι. Χατσοπούλου.

Φαίνεται, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἡ πολιτικὴ δὲν ἀνέχεται ἀνθρώπους καταδικασμένους, ἔστω καὶ διὰ τοὺς μᾶλλον δεικναιολογημένους λόγους; διίσχυρίζονται λόγου χάριν, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐξεπέμπουσεν ἤδη αὐτὴν, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα εἰσεῖτι νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην πεποιθήσιν, οὐχ ἦπτον ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς καταβαλλομένας προσπάθειάς ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐσχάτου; καταδικασθέντος ἀξιωματικοῦ Μογοβιάκη, προαχόμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἐκεῖ ἰσχυρίζεται ἡ πολιτικὴ τῶν ἐλλήνων πολιτευτῶν καὶ ὅτι τὴν γενικὴν ἐξαχρείωσιν θεωροῦσι τὸ ἄκρον ἄκρον κοινωνικῆς εὐδαιμονίας. Τοιαύτην δὲ ἀθώωσιν—μὲ μέσα—πιστεύομεν νὰ μὴν τὴν θέλῃ οὐδὲ ὁ ἴδιος καταδικασθείς. Ἄν ἦνε ἀθῶος, ἀ; ἀποδειχθῆ τοιοῦτος; τὰ μιλήματα εἶνε περιττά.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΛΟΓΙΚΕΙῳ

Οἱ κατηγορούμενοι περὶ ὧν ἐγράφομεν ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ ἀποπειρας ἀναίρεσεως, διότι ἐκ τῆς ὅλης σειρᾶς τῆς διαδικασίας προέκυψεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ἢ αὐτοὶ νὰ ἦσαν οἱ προσβαλλόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ὁδῷ τὸν παθόντα. Καὶ καταδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν 2 1/2 ἐτῶν.

Σήμερον δὲ ἀναίρεσις πάλιν ἐξεδικάζετο. Ὁ κατηγορούμενος, συναντήσας καθ' ὄδον φίλον του, τὸν καλεῖ εἰς γεῦμα.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 477)

— Λοιπὸν, ἐὰν ἀγνοῆτε αὐτὸ ἀκόμη, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ Λυκογιάννης ψευδῶς καταγγελέθει συνελθῆναι ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἦχθη εἰς τὴν εἰρκτὴν.

— Ἐγνώριζον τοῦτο, Ἐρριέττη, τὸ ἐγνώριζον.

— Ἄ! τὸ ἐγνώριζετε! . . . Καὶ σήμερον ἦλθετε εἰς Βιοκούρ εὐθυμῶς, μετ' ἑλαφρᾶν καρδίαν. . . Ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ δὲν ἔχει λοιπὸν οὔτε συνείδησιν, οὔτε τιμὴν, οὔτε καρδίαν! . . . Τὸ ἐγνώριζετε! . . .

Καὶ δὲν ἠσχύνθητε ἐμφανιζόμενος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ κατὰ πᾶν ὕμῶν βῆμα θέλετε ἀκούει; Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἕνας ἄθλιος! Ὁ Λυκογιάννης εἶνε δολοφόνος! . . . Διότι ταχέως ἐλησμονήθη τὸ καλὸν τὸ ὅποιον ἐπραξε, καὶ δὲν βλέπουσιν ἐν αὐτῷ ἢ ἐν εἶδος κτήνους, ἰκανὸν νὰ διαπράξῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματα.

— Ἐρριέττη, ἀδελφὴ μου, οἰκτεῖρω πικρῶς τὴν παραφορὰν μου, σᾶς ἐρκίζομαι!

— Ἄ! ἀποκαλεῖτε ἀπλῶς τοῦτο παραφορὰν! Ἄλλ' ἀδιάφορον! Οἰκτεῖρατε. . . Ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τούτου καὶ τῆς μετανοίας. Δυστυχῶς ἐγένετο αἷτιος ἀνεπανορθώτου κακοῦ. . . Τέλος ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἐν τῇ φυλακῇ; τί θὰ πράξητε;

— Τί νὰ πράξω;

— Ναί.

— Ἀλλὰ, ἀλλὰ, ἐψιθύρισεν.

— Ἀπαντήσατε λοιπὸν.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω; Τί θέλετε νὰ πράξω;

— Ἄ, ναί, εἶνε ἀληθές, οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ νεῦνις.

Ὁ Ραοῦλ ἀνέλαβεν ὀλίγον θάρρος.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω νὰ κράξω, εἶπε, πανταχοῦ; Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος, ὁ ἐνοχος εἶμαι ἐγὼ καὶ νὰ σπεύσω μετὰ ταῦτα νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ Ἐπινάλ.

— Καὶ ἐν τούτοις τὸ καθήκον αὐτὸ σᾶς διατάττει, ὑπέλαβεν ἡ Ἐρριέττη, διότι ἀνὴρ ἐντιμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος. Ἄλλ' ὑπάρχει ἡ βαρὴν Δεσιμαῖζ. . . Οὐδὲν δύνασθε νὰ πράξητε, οὐδὲν. Ἐὰν ἡ δυστυχῆς μου μὴ-

τηρ ἐπληροροεῖτο. . . Ἄ! ἡ τρομερὰ αὕτη εἶδησις θὰ τὴν ἐφόρνευεν!

— Ἄλλως, Ἐρριέττη, ὁ κ. Βιολαῖν μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης δὲν θὰ καταδικασθῆ.

— Καὶ τοῦτο σᾶς καθησυχᾶσε καὶ ἐπαναπαύει τὴν συνείδησίν σας, ἔ; Ἄλλ' ἐγὼ σᾶς λέγω: τρέμετε! . . . Ὁ Λυκογιάννης ἐν τῇ εἰρκτῇ εἶνε ἀπειλὴ διὰ ἐσᾶς.

— Δὲν θὰ ὀμιλήσῃ.

— Μὴ βαυκαλιζέσθε ὑπὸ τῆς χιμαῖρας ταύτης. Ὁ Λυκογιάννης θὰ μάθῃ νὰ ὀμιλῆ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ βεβαίως μετὰ καιρὸν ἄλλ' ἡ δικαιοσύνη θὰ ὑπομένῃ τὰ ἔτη εἶνε τίποτε δι' αὐτὴν, διότι εἶνε αἰωνία. Καθ' ἡμέραν ὁ Λυκογιάννης θὰ ὀμιλήσῃ, θὰ καταλάβῃ, θ' ἀποκορῶσῃ τὴν κατηγορίαν, ἧς εἶνε τὸ ἀντικείμενον, καὶ θὰ διαμαρτυρηθῆ περὶ τῆς ἀθώότητός του, τότε θὰ εἶπῃ ὅτι συνέβη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννης Βαγιᾶν καὶ θὰ ἐξηγήσῃ τὴν πλάνην τῆς δυστυχούς νεάνιδος.

Ἰσως δὲν θὰ πιστευθῆ; ἀλλ' ὑπάρχουσι δύο ἀντικείμενα, τὰ ὅποια μοι ἔφερε; θὰ ζητηθῆ ἡ μαρτυρία μου καὶ δὲν θὰ ψευσθῶ; μὴ ἀνεχομένη τὸ αἴσχος, θὰ καταγγείλω τὸν ἀδελφόν μου!

Ἄφες, ἐξήτασα τὴν κατάστασιν ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Παραδέχομαι ὅτι θὰ κατορθώσωσι τὸν Λυκογιάννην νὰ ὀμιλῆ. Τί θὰ συμβῆ; Δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώω-

τα αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν κρατῶσιν ἐν τῇ φυλακῇ προανακριτικῶς, θὰ γίνῃ ἀνάγκη δίκης, καταδίκης. Ὁ δὲ δυστυχῆς, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν, θέλει ἀχθῆ ὡς εὐτελής κακουργὸς ἐνώπιον κκουργολογικοῦ ἢ Πλημμελειοδικεῖου. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ, ἐάν εἶμαι ἀκόμη ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐγὼ ἢ Ἐρριέττη Δεσιμαῖζ, ἧτις γνωρίζω ὅτι γνωρίζω, θὰ ἦμαι ἰκανῶς ἀθλία, ἰκανῶς ἀνανδρὸς ὥστε ν' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος!

Ἄλλη ὑπόθεσις. Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Λυκογιάννης μανθάνων νὰ ὀμιλῆ, διὰ ταύτην ἢ δι' ἐκείνην τὴν αἰτίαν δὲν θέλει νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην, δηλαδή νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν ἐνοχόν, καὶ ἐμφανίζεται ἐπίσης ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ καταδικάζεται ἐκ τῶν προτέρων. Νομίζετε ἀκόμη ὅτι θὰ ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀφήσω τὸν Λυκογιάννην νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν ταύτην; Πιστεύετε ὅτι καὶ ἐν τῇ μιᾷ ὡς καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ περιστάσει θ' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆ ὁ ἀθῶος;

Ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ εἶνε ἀδελφός μου, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης ἔσωσε τὴν ζωὴν μου! Ἐπειτα δὲ ἔχω συνείδησιν καὶ συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος!

Καὶ τώρα, εἶπατε, εἶπατε, δυστυχῆ, βλέπετε τὴν τρομερὰν ἀβυσσόν, ἢ ἀνοίξατε πρὸ τοῦ ποδῶν σας, πρὸ ἐμοῦ!

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἀπάντησεν, ἦτο περίτρομος καθ' ὅλα τὰ μέλη καὶ ἔμενε κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμῶν νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του.

— Οὐδὲν πλῆρον ἔχω νὰ σᾶς εἶπω, ὑπέλαβεν ἡ νεῦνις καὶ

Ἄλλ' ὁ οἶνος, ὁ μέλλων νὰ εὐφρανῆ τὰς καρδίας τῶν δύο συνδαιτυμόνων, δὲν ἦτο διόλου τῆς προκοπῆς· μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ κατηγορούμενος διεργόμενος ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον ἐξ οὗ ἐπρομηθεύθη τὸν οἶνον εἰσῆλθεν διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν παθόντα παντοπωλὴν ἀλλ' ἐκεῖ πιάνονται. Ὁ παθὼν τοῦ ἐπιτίθεται δι' ἐνὸς μπακαλάου· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν μπακαλῶν διαδέχεται εἰς τὰς χεῖράς του ὡς ὄπλον ἐπιθέσεως χονδρὸν σίδερον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα χρῶσι μὲν ὡς στυλώματα τῶν θυρῶν, καὶ ὁ κατηγορούμενος δέχεται μίαν σιδερίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἄλλην εἰς τὴν ὠμοπλάτην ὁ κατηγορούμενος ἐξάγει ἐγχειρίδιον, εἰς οὗ τὴν θέαν ἀπομακρύνεται ὁ παθὼν. Τρέχει κατόπιν τοῦ ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν καταφέρει διὰ τῆς μαχαίρας του πληγὴν, ὑπὸ τὸν θώρακα, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐπιφέρει θάνατον.

Ὅτω διατίθεται ἡ κατηγορία· καὶ εἰς μόνον μάρτυς ἐκ τῶν δύο τῆς κατηγορίας ἐπιδοθῆναι τὰ συμπεράσματά της. Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κτύπημα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐνῶ οὗτος ἔκειτο χαμῶι ὑπὸ τὰ σιδερένια κτυπήματα τοῦ παθόντος, καὶ ἡ ζωὴ του εὕρισκετο εἰς προφανῆ κίνδυνον. Καὶ ἐπιβεβαιῶν τὴν δοξασίαν της ὁ μόνος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτόπτης τῆς πράξεως, ὁ σύντροφος τοῦ κατηγορουμένου, μεθ' οὗ συνεγευμάτισε. Καὶ καὶ μὲν ζωηρῶς ἀμφοισθητεῖται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, ἀλλὰ ζωηρότερον προμαγεῖ αὐτῆς ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ.

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Ἄνω μετὰ δεινὴν τινὰ νόσον ἐπιφαινόμενοι ἐπὶ τῆς ἐπι-

δὲν δύναμαι δυστυχῶς οὐδεμίαν νὰ σᾶς δώσω συμβουλήν. Ἐν τούτοις καλῶς θὰ πράξῃτε, ἐὰν ἀλλάξῃτε βίον· γνωρίζω ἀπὸ τίνος ποῖν βίον διάγετε ἐν Παρισίαις, βίον ἀξιοθρήνητον, δι' ὃν ἐγὼ αἰσχύνομαι. Οὐδὲν πράττετε, εἰσθε ἕνας ἀργός, ἕνας ἀρηστος· ζοδεύετε ἀνοήτως τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σας.

Ραοῦλ, μετανοήσατε, διορθωθῆτε, εἶνα, καιρὸς ἀκόμη, βελτιωθῆτε ἐὰν θέλητε βραδύτερον ἐκείνοι οὔτινας θὰ σᾶς κρίνωσι, νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς πρὸς σᾶς.

Ἡγεῖρε βραδέως τὴν κεφαλὴν. Αἱ ἐξορκίσεις τῆς ἀδελφῆς σου ζωηρῶν τοῦ ἐκαμαν ἐντύπωσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Συγγνώμην, ἀδελφὴ μου, συγγνώμην, εἶπε μὲ συντετριμμένην φωνήν· μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, εἶμαι ἕνα ἀνάξιος, ἕνας ἀθλιός! Μέχρι τοῦδε, ἀναγνωρίζω, ἠκολούθησα κακὸν δρόμον, ἀλλὰ, γνωρίζετε τοῦτο, Ἐρριέττη, ἐγκαταλείψω μὲν εἰς ἐμῶν, μηδενὸς ὑπάρχοντος ἵνα κρᾶξῃ εἰς ἐμέ: Πράσσειε! Στάσου!... Ἐρριέττη, μετανοῶ... Χάριν τῆς ἀγαθῆς μητρὸς μας, χάριν ὑμῶν θ' ἀλλάξω διαγωγὴν, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, σᾶς τὸ βεβαίωμαι!

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπε ζωηρῶς ἡ νεανίς, νεύσασα νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἡ Ἐρριέττη κἀπέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐδρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

δερμίδος, πυρρά τινὰ ἐξανθήματα, τοῦ ἱατροῦ παρηγοροῦντος τὸν ἀσθενῆ ὅτι θὰ περάσουν κι' αὐτὰ, οὕτω τῆς μεγάλης, τῆς ἐνδόξου ληστείας, τῆς τυχεύσεως ἐνδόξου κενταφίου—τοῦ Δεῖλεσι—ἀνακύντουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρὰ τινὰ ἐξανθήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς ἱατροὺς τοῦ Κράτους, ὑπουργοὺς, ἀστυνόμους, Μοιράρχους, θὰ περάσουν κι' αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὸ κολαῖ.

Μετὰ τὸ Δεῖλεσι, ἡ δευτέρα ληστρική περίοδος δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ ἡ πετωματικὴ, λίγισσα εὐτυχῶς ἅμα τῇ καταλήψει τῶν νέων ἐπαρχιῶν, παραδιδόντων ὅλων τῶν ἀνταρτοληστῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς Σούτσον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ τύχῃσι χάριτος, τῶρα δὲ κεκλεισμένοι ἐν τῷ Μεδρσετῆ, δικάζονται καὶ καταδικάζονται.

Τρίτη περίοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ χρηματιστικὴ. Ἐκεῖ καὶ πῶς ἡ τρίτη αὕτη περίοδος ἐμπορικὸν χαρακτήρα. Καὶ ὅπως τοὺς ἐν τῷ χρημαστῆρι μεγάλεπτορας τοὺς λέγομεν ἀπλοῦστατα λιστάς, οὕτω τοὺς ληστὰς τῆς τρίτης περιόδου δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν χρηματιστάς.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα καθαρῶς ἐμπορικὸν χαρακτήρα. Ἐγνηματίζοντο εταίρια—ὡς αἱ ἄλλαι εταίρια τῶν μεγαλοσχημῶν κλεπτῶν—ἔθεον τὰς βάσεις τοῦ ἐμπορίου τῶν, ἐπρομηθεύοντο τὰ κεφάλαιά των—κάπαι; καὶ ὅπλα—ἔλεγον: Ὅθ' ἀμὲν εἰς τὰ περάλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, θὰ κάμουμε τὴν μπάζα μας, ἡ εταίρια θὰ διαρκέσῃ φέρ' εἰπεῖν τρεῖς μῆνας ἢ ἐξ μῆνας ἢ καὶ περισσότερο· κατόπιν θὰ γυρίσωμε, τὸ συμβόλαιόν μας θὰ θεωρηθῇ λελυμένον καὶ ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἄνθρωποι τοιοῦτοι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν ἀγορὰν. Εὐτυχῶς οἱ πλείοτεροι ἢ μάλλον ὅλοι εἶνε ξένοι· οὐδεὶς Ἀθηναῖος ἐστιγματίζθη ὑπὸ τοιούτου ἐμπορίου.

Ἄ δεῖνα φερ' εἰπεῖν φουστανελλάς ἢ μαγκουρᾶς περιφέ-

ΙΣΤ'

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ἡ ΑΔΕΛΦΗ

Ἡ ἀδελφὴ ἐξήσκει τῷ ὄντι σωτηριώδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ Ἐρριέττη εἶχε λόγους νὰ πιστεῦῃ τοῦτο, διότι εἶχεν ἐπιτελεσθῆ παρὰ τῷ Ραοῦλ αἰφνίδιος μεταβολή. Δὲν κατελίμπανε τὴν μητέρα του, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐφέρετο μετὰ σεβασμοῦ, προσοχῆς καὶ περιποιήσεως.

Ἡ βαρόνη ἦτο καταθελγμένη.

— Ὁ πόλεμος, ἐσκέρθη, ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ χαρακτήρος τοῦ υἱοῦ μου. Ὁ Ραοῦλ συνεινήθη λίαν ὑπὸ τῶν συμφορῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ ἀνόητος, ὁ ἄλλοτε παράφορος, διωρθώθη, γενόμενος τώρα σπουδαῖος, σοβαρός. ἤρχισα νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ραοῦλ δὲ, θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς του.

Καὶ ἡ ἐξαίρετος μήτηρ, ἥτις ἐξ ὀλίγων ἠσθάνετο πολλὴν χαρὰν, προσέθεσε:

— Ἀληθῶς, δὲν ἐννοῶ διὰ τί ἡ Ἐρριέττη ὅταν ὁ ἀδελφός της ἐπανερχεται ὅπως μεταβεβλημένος ὑπὸ πάσης τῆς ἐσώφει, φαίνεται πρὸς αὐτὸν τῶσον ψυχρά; Προδήλως τὸ σφάλμα εἶνε τῆς Ἐρριέττης, ἡ ὁποῖα σχεδὸν ἀπέκρουσε τὸν ἀδελφόν της ὅταν ἦλθε. Τί ἔχει λοιπὸν; Ἄ! καὶ αὐτὴ μετεβλήθη ἀπὸ τινῶν μηνῶν, δὲν ἔχει πλέον τὴν θελκτικὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὴν σωπὴν τῆς μοναξιάς

ρεται εἰς τὴν ἀγορὰν· ἔχει τὰς σχέσεις του· τοὺς φίλους του· τοὺς γνωρίζοντες του· συχνάζει εἰς ὀρισμένον καφενεῖον· εἰς ὀρισμένην ταβέρναν· αἴφνης γίνεται ἀφαντός· ἀπλοῦστατα τότε οἱ κατὰ γνωρίζοντες λέγουσιν εἰς τὸν ἐρωτῶντα περιεργόν: πῆγε γιὰ ἐξω, σὲ κάμποσους μῆνας θὰ ἦνε ἐδῶ· τοῦθ' ὅπερ ἀπλοῦστατα σημαίνει: θὰ πάγῃ νὰ μετέλθῃ τὸ ἐμπόριον τοῦ ληστοῦ.

Ἐκεῖ δὲ καὶ τὴν ποιήσιν της ἡ τρίτη αὕτη περίοδος τῆς ἐξανθηματικῆς ληστείας· κυρίως αἱ ληστοπραξίαι τῶν νέων χρηματιστῶν γίνονται κατὰ τούρκων οὐδέποτε δὲ πειράζεταί χριστιανικὴ θοῆξ ἢ χριστιανικὸν χρῆμα. Ὡστε πολλοὶ ληστοπραγοῦσι καὶ γιὰ τὴν ψυχὴν των.

Ἡ τελευταίως λοιπὸν ἀνακαλυφθεῖσα συμμορία τοῦ Λάζου καὶ Ααλοπούλου εἶνε ἐν εἶδος μόνον τοῦ νέου ἐμπορίου ὅπερ ἐφύτρωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοῦ ἄττικου ἐδάφους.

* * *

Ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, ὁ διοικητὴς τῆς Μοιραρχίας, εὐνοεῖται φαίνεται ὑπὸ εὐτυχῶς ἀστρου. Διὰ τὰς τοιαύτας ληστοπραξίας ἀκολουθεῖ τὴν μέθοδον τοῦ Κυβιῆ, ὅστις ἀπὸ ἕνα κοκκαλάκι ἀνεκάλυπτε καὶ κατήρτιζεν ὀλόκληρον τὸν σκελετὸν παλαιστολογικῶ ζώου· ὁ κ. Σπύρο-Μήλιος, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς νοημοσύνης καὶ τοῦ ἀστρου του, ἀπὸ ἕνα κουταλάκι ἀνακαλύπτει ὅλην τὴν συμμορίαν τοῦ Βασανίου· ἀπὸ μίαν δὲ σκοτεινὴν φράσιν δὲν ζεύρομεν ποίας ἐκθέσεως ἢ ποίου ἐγγράφου λαμβάνει ἀφωρμὴν, ἐπιλαμβάνεται ἀνα-ἀνακρίσεων, διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν, καὶ ὦ! τοῦ θαύματος, πίπτει ὡς χρυσὴ βροχὴ εἰς τὴν σπάθην τοῦ ληστρική συμμορία ἐξ 22 ἀτόμων, συγκεκλιμένη ἀπὸ τοὺς ἀρχιληστὰς Λάζου Γεωργίου καὶ Ἀναττάσιον Ααλοπούλου καὶ τοὺς ὀπαδοὺς Ἰωάννην Κασιάνην, Γεώργ. Γρίβαν, Χρήστον Κυριάκου, Γεώργιον Ζηλημένον, Χαρ. Μαντέλαν,

μας· ἐνόητε εἶνε θλιβερά, σκεπτικὴ· τὸ μειδιάμα της εἶνε βεβαιωμένον· θὰ ἐλεγέ τις ὅτι πάσχει μυστικῶς καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ δὲ βαρόνη, ἥτις δὲν εἶχε τι νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της, ἐγίνετο σκεπτικὴ.

Ὁ Ραοῦλ ἐφαίνετο μὲν ὀλίγον ἄθυμος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ ἀνιαρὸν ἦθος, ὅπερ καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας εἰς τὸν πύργον ἐπισκέψεις του. Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν εὕρισκετο εἰς Βωκούρ καὶ δὲν εἶχεν εἰσέτι δηλώσει τὴν πρόθεσιν· τοῦ νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν τινὰ.

Ἡ μήτηρ του ὅμως, μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸν συνεβούλευσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ ἑρπίπος τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Βιολαῖν. Ἀμφότεροι θὰ κατεγοητεύοντο βεβαίως βλέποντες αὐτόν.

— Ὁ κ. Βιολαῖν, ἀγαπητὴ μήτηρ, πάντοτε ἐφάνη καλὸς φίλος, ὀπνήτησεν ὁ Ραοῦλ, εὐχαρίστως θὰ πάγω νὰ τὸν ἴδω. Καὶ ἔπειτα θέλω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Περὶ οὗ;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μήτηρ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχρόνως ὑπηρεσίαν τινὰ.

— Ἄ!

— Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει μεγάλας σχέσεις.

— Πολλοὺς στενοὺς φίλους μεταξύ τῶν ἰσχυροτέρων βουλευτῶν.

Ἐμ. Καμπουράκην, Νικόλαν τινὰ συμπάτριόν του τοῦ Λάζου, Ἰάν. Χρηστίδην ἢ Κολοβόν, Στυλιανόν τινὰ Κρήτα, ἕναν Σκαρπαθιώτην, Ἰωάννην Σμυρναῖον, Γεώργιον Χασιώτην, Βασίλην τινὰ ἐκ Μακεδονίας, Γεώργιον τινὰ Ὑδραῖον πλοίαρχον, Εὐάγγελόν τινὰ βλαχοποιμένα ἐξ Ἀγρᾶφον, Μήτρον Μπαλιώτην ἐξ Ἀγρᾶφον, Γεώργιον Μπαλιώτην καὶ τρεῖς ἄλλους φονευθέντας ἀγνωστων ὀνομάτων.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐντιμοὶ κύριοι κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀρχηγούντος τοῦ μὲν Λάζου ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦνται πολλοὶ πρὸ δεκαπενταετίας, φουστανελᾶν ἀπ' τὰ μέρη τῆς Ἡπειροῦ, ἔχοντα ὠραιότητην γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατοικοῦντα εἰς Πλάκαν, ἐπειτα γενόμενον ἀφαντόν, διελθόντα βεβαίως διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἐπὶ τέλους δὲ ἀναφανέντα πάλιν μετὰ φράγμικα, ἔλεεινόν, κατεζήτην γημένον καὶ ἀρρωστιά-ρην, συμπράττοντος δὲ τοῦ Ἀναστασίου Ααλοπούλου, κατάρτισαντος τὸ ὑπόλοιπον τῆς συμμορίας ἐν τῇ Λαυριωτικῇ, κέντροφ ληστοπροξιών, πετωμάτων, ἐγκλημάτων καὶ λοιπῶν, ἀπὸ β. θαιῶς ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς μπάζας των, ἐξώρμησαν ἐξ Ἀλεγγρανὸν τοῦ Λαυρίου ἐνθα εἶχαν συμφωνήσει νὰ συγκεντρωθῶσιν ἅπαντες, ἐπιδιδασθέντες ἐντὸς πλοιαρίου Γεωργίου τινὸς ἐξ Ὑδρας.

Ἡ πρώτη ἐμπορικὴ ἀγορὰ πρὸς ἣν ἀπέβλεψαν ὄπου ἠδύνατο νὰ καταναλώσων τὸ ἐμπόρεμά των ἦτο ἡ δροσερὰ Σμύρνη, γῆ κλασικὴ τοῦ Φασουλᾶ, τῶν βαλκαντιστῶν, τῶν νυκτοκλεπτῶν καὶ τῶν Ζαπτιέδων.

Ἐκεῖ ἐλήστρευσαν ἕνα Ὀθωμανὸν ἀφαιρέσαντες πρὸ αὐτοῦ τριάκοντα λίρας καὶ διάφορα πολυτίμα κοσμήματα· ἐκείθεν δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου ἐπανήλθον κατὰ τὰ παράλια τῆς Βυβόιας εἰς ἀκρωτήριόν τι τῆς Καρύστου, ὅπου ἐξήλθον δύο ἐκ τῶν ὀπαδῶν των, ἀρκεσθέντες φαίνεται εἰς τὰ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τρόπαια καὶ λάφυρα. Οἱ ἄλλοι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀρχιληστὰς καὶ ἐπιβαίνοντες τῆς αὐτῆς ὑ-

— Πρέπει νὰ πράξω τι, μήτέρ μου· θὰ παρακαλέσω τὸν κ. Βιολαῖν νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ εὕρω θέσιν τινὰ κατὰ λόγον τῆς ἰκανότητός μου·

— Καλὰ, Ραοῦλ, καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίξ ἐναγκαλιζομένη τὸν νεανίαν μετὰ συγκινήσεως. Πήγαινε, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, πήγαινε νὰ μιλήσῃς τὸν κ. Βιολαῖν περὶ τῶν σχεδίων τῶν ἀφορώντων τὸ μέλλον σου.

Τοῦ Ραοῦλ ἀναχωρήσαντος, ἡ κ. Δεσιμαίξ μετέβη παρὰ τῇ θυγατρὶ της, ἥτις ἔμενε μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ Ἐρριέττη ἐρρέμβασεν. Ἡ βαρόνη ἐκάθισε ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς της, ἣν περιέβαλε διὰ τοῦ πλήρους τρυφερότητος βλέμματος της.

— Ἐρριέττη, ἠρώτησε μετὰ τινὰ στιγμὴν ἡ κ. Δεσιμαίξ, πῶς εὕρισκεις τὸν ἀδελφόν σου;

— Καλλίτερον διὰ σᾶς, ἀγαπητὴ μήτηρ.

— Δὲν εἶνε προσφιλές καὶ εἰς σὲ ὡσαύτως, Ἐρριέττη;

— Ναί, μήτηρ μου.

— Ὁ Ραοῦλ δὲν εἶνε πλέον ὁ αὐτός· εἶνε περιττόν νὰ σοῦ πῶ πόσον χαρὰν αἰσθάνομαι δι' αὐτό. Ἐλαβεν ἀπόφασιν, ἥτις μὲ κατέθελε νομίζει αἰσχος τὴν ἀργίαν του, θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ καταστῇ ὠφέλιμος. Αὐτὸ εἶνε καλὸν κάλλιστον, διότι ἡ ἀργία καταστρέφει τοὺς νέους. Ὁ Ραοῦλ ἀπνησχολημένος, δὲν θὰ πηγαίῃ εἰς κακὰ μέρη, δὲν θὰ κάμῃ τρέλλαις. Μὴ ἔχων κἀνένα νὰ τὸν συμβουλευθῇ καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ, ὑπέκυψεν εἰς ὅλας τὰς παραφορὰς τῆς νεότητος.

δραϊκής τρεχαντήρας διηυθύνθησαν εις τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, ὅπου διέπραξαν διαφόρους ληπτείας. Ἐκεῖ δὲν κατώρθωσαν νὰ χρονοτριβήσωσι πολλῶν, διότι ἀνακαλυφθέντες κατεδιώχθησαν ὑπὸ τουρκικῶν ἀποσπαρμάτων, ἐν τινὶ δὲ συμπλοκῇ μετ' αὐτῶν ἐφρονεύθησαν τρεῖς σύντροφοὶ των.

Ὅποτε ἐπαήλθον ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἰόνιον ἢ Ἰούλιον παρελθόντος ἔτους ἀποβιβάσθηντες εἰς τὸ αὐτὸ ὄρημητήριον, ὅθεν εἶχον ἐπιβίβασθῆ.

Τοῦ συμβολαίου λήξαντος καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας διαλυθείσης, διεσκοπίσθησαν τὰ μέλη τῆς, τὰ μὲν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, τὰ δὲ εἰς τὰ περίρι, ἐν πληρεστάτῃ ἀγνοίᾳ διατελουσῶν τῶν ἀρχῶν ἐν γένει.

Τὸ δὲ νοστιμώτερον, ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠξιώθησαν καὶ δημοσίων θέσεων, διὰ τὸ ἐποίησαν θὰ ἔλεγε κακῆ τις γλώσσα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπανελάθον τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ τόσον ἐντίμως ἐξήτησαν εἰς τὰ μικρασιανὰ καὶ μακεδονικὰ παράλια. Ὅ εἰς τοῦτέστι διωρίσθη ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν Μενδρσεῖ, ἄλλος δὲ ἀγοροφύλαξ, καὶ οἱ λοιποὶ ἔμειναν ἐνταῦθα πρὸς ἀγνώστους ἑτέρους σκοπούς.

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς συμμορίας συνελήφθησαν τῇ διαταγῇ τοῦ κ. Σπυρομήλιου οἱ δύο ἀρχιλήσταί, ἦτοι ὁ Γεώργιος Λάζος, καὶ ὁ Ἀναστάσιος Αζλόπουλος καὶ πέντε ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν, ἦτοι ὁ Ἐμμανουὴλ Καμπούρακις, ὁ Χαράλαμπος Μανιτέλας, ὁ Ἰωάννης Χρηστίδης ἢ Κολοβός, ὁ Δημήτριος Γ. Μπαλιώτης, στραγαλαδζής, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ληστῆς τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὁ Γεώργιος Μπαλιώτης ἄπαντες οὗτοι παρεδόθησαν εἰς τὴν ἐνταῦθα Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν μετὰ 22 ἀνακριτικῶν πράξεων, ἐκθέσεων κλπ. δι' ὧν ἀποδεικνύεται πασιφανέστατα ἡ σύστασις τῆς συμμορίας καὶ ἡ διάπραξις ληστρικῶν πράξεων.

Χθὲς ἄπαντες οὗτοι ἀνεκοίνοτο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελά, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνεκρίθησαν αὐτοὶ καὶ αἱ σάρκες των ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς.

Τοιαῦτα τὰ γνωρίσματα τῆς τρίτης ληστρικῆς περιόδου. Χάριτας ὀρεῖλομεν πολλὰς εἰς τὴν Μοιραρχίαν Ἀττικῆς, κατεδιώχθησαν δραστηρίως τὴν τε συμμορίαν τοῦ Χασανίου καὶ τῆ ἀλλήν τὴν ἐκ τῶν ἀποβρασμάτων τῆς πρωτεύουσῆς συγκροτηθείσαν.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς συμμορίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀποσφαίρα μας πάσχει ἀπὸ πληθῶσαν τουρῶν βακτηριδίων δυναμένων νὰ γεννήσωσι κακοήθη ληστρικὸν πυρετὸν καὶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ πολλὴ χρῆσις φανικοῦ ὀξέος τοῦ κ. Σπυρομήλιου.

ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βιτώλια, 30 Ἀπριλίου

Ἡρέμα καὶ ἀθουρώως ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπὸ τινος χρόνου συστάσα μικτὴ τουρκικὴ ἐπιτροπὴ ἐξετάζουσα τοὺς τε διδασκάλους καὶ μαθητὰς, ποιοῦ τῶν διδασκομένων βιβλίων, καταγωγῆς ἐθνικότητος, σπουδῶν διδασκάλων, μισθοῦ αὐτῶν καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τοὺς πόρους δι' ὧν συντηροῦνται τὰ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ σχολεῖα.

Μέτρα σοβαρὰ καὶ προμελετημένα ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς ὅπως τὰ πάντα περιέλθωσιν εἰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἀπονακρῶσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν μόνην δύναμιν καὶ τὸν πόθον τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀτυχεστάτων κατοίκων τῆς Μακεδονίας. Παρὰδεχθῶμεν ὅτι τὸ μέτρον τῆς Υ. Πύλης ἐμφαίνει ἀπόφασιν νὰ τεθῶσι καὶ τὰ τῶν σχολῶν ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὡς

Σήμερον παρατήρησεν ὅτι ἐβάδιζεν ὁδὸν ἐπικλίνδυνον καὶ ὀπισθοχωρεῖ. Τέλος, Ἐρριέττη, ἐὰν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν Ραούλ, ὀφείλεις καὶ σὺ ὡσαύτως νὰ ἦσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου.

— Βεβαίως ἀγαπητῆ μου μητέρα.

— Ἐν τούτοις φέρεται πρὸς αὐτὸν πολλὴ ψυχρά. Μόλις τοῦ ὁμιλεῖς καὶ ἐννοῶ ὅτι στενοχωρεῖται ἀπὸ σέ' δὲν τολμᾷ νὰ σοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. Ὁ ἀνόμιζέ τις ὅτι μνησικακεῖς ἐναντίον του, τί ἔχεις λοιπόν, σ' ἔκαμε τίποτε;

— Τίποτε, μητέρα μου.

— Τότε, Ἐρριέττη, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σέ εἶπω ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸν πρὸς τὸν Ραούλ τρόπον σου, ὅτις καὶ αὐτὸς δὲν γνωρίζει τί νὰ σκεφθῆ, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει νὰ μελαγχολᾷ. . . . Θέλω νὰ γίνῃ σκεπτικώτερος, σοβαρώτερος, ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἦνε σπουδαῖος, χωρὶς ὁμῶς νὰ χάσῃ τὴν εὐθυμίαν του.

Δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ, ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Ἀκομὴ δάκρυα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ. Ἐρριέττη, κόρη μου, ἀγαπητόν μου παιδίον! Τί ἔχεις, τί ἔχεις λοιπόν;

Τὰ δάκρυα τῆς νεάνιδος ἔρρευσαν ἀφρονώτερα.

— Ἄ! Εἶμαι βεβαία τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ δι'

ὀδυνηροῦ ὄρους' μοι ἀποκρῦπτεις κατὰ τι πρὸ πολλοῦ. Ἐχεις θλίψιν, πόνον μυστικόν. . .

Πλησιάζατα ζωηρῶς τὴν Ἐρριέττην καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς, κολακευτικῆς.

— Εἰπέ, μήπως δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου; Ἐὰν τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε, διατί δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν; . . . Ἐρριέττη, ἀγαπητῆ μου, εἰπέ μου τὸ αἴτιον τῶν δακρύων σου, νὰ δυνῆθῃ ὅπως ἄλλοτε νὰ ἀπομάξω αὐτὰ καθὼς ὅταν ἦσο πολὺ μικρὰ! . . . Ὑποφέρεις, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. . . Ὁμίλησον, τέκνον μου, ὁμίλησον' σέ ὀρκίζω, πέ μου τί ἔχεις; Εἰς ποῖον λοιπόν θὰ ἐμπιστευθῆς τὴν λύπην σου, εἰμὲ εἰς τὴν ἀγαθὴν σου μητέρα;

Ἡ νεάνις γονυπετήσασα συνήνοισε τὰς χεῖρας καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς σχεδὸν δειλιώσα:

— Προσφιλή μου, μητέρα, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀφήσω.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἠνωρθῶθη ἐκπληκτος.

— Νὰ με ἀφήσῃς! ἐπεφώνησε, θέλεις νὰ με ἀφήσῃς!

— Εἶνε ἀνάγκη.

— Πιῦ θέλεις λοιπόν, Ἐρριέττη, νὰ ὑπάγῃς;

— Εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ μήτηρ ἐρρίγησε καὶ ἔγινε κάτωχρος.

— Εἰς τὸ μοναστήριον, ἀνέκραξε παράφορος, εἰς τὸ μοναστήριον, σὺ, Ἐρριέττη Δεσιμαίζ!

— Μάλιστα, μητέρα μου. Πολὺ ἐσκέφθην ἀπὸ τινος χρό-

εἰς τὰ εὐνομούμενα κράτη συμβαίνει. Τίς ἐγγυᾶται ὑμῖν ὅτι οἱ φαλακροὶ καὶ νυσταλέοι ὑπάλληλοι τῶν ὑπαλλήλων θὰ ἐφαρμόσουν ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν, καὶ ἀποδείξῃς ἔστω ὁ τρόμος, δὲν ἐνέπνευσαν εἰς τὰς ὑποδιοικήσεις, χωρὶς καὶ κομπολόις ἐνθα διδάσκαλοι καὶ ἔφοροι ἐτέθησαν ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀπόντος τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἄλλων. Ἐτάφησαν διὰ παντός αἱ δυνάμεις τῶν Μητροπολιτῶν, τὰ βεράτια των καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτοὺς μαρτυρεῖ ὅτι ἡ θέσις αὐτῶν ἔσεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς ἐκκλησίας. Κηδεύσεις προνομίων ἀνευ οἰμαγῆς καὶ κλονισμοῦ ἔσεται τὸ ὀχλρότερον θέμα συζητήσεως' ὅποια δὲ τόλμη τῶν Βουλγάρων ἱερῶν καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν, θρασύτης καὶ τέχνης πρὸς ἄγαν ἀπογοητευμένου ποιμνίου!

Οἱ Βούλγαροι καὶ Ρουμῶνοι ἐργάζονται ἀνετώτερον, διότι στεροῦνται τῆς λογαριασῆς καὶ χαίρουν ἂν οὐχὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀρχῶν, τοῦλάχιστον τὴν ἀδιαφορίαν. Ὅπως λάβετε ἀπλῆν τινα ἰδέαν περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν Ρουμῶνων, σὰς ἐπισυνάπτει τὸν ἀριθμὸν ἐφημερίδων ἄστικας ἀνά πᾶσαν ἐβδομάδα λαμβάνουσι διὰ τοῦ διεθνοῦς ταχυδρομίου. 1450 φύλλα τὴν ἐβδομάδα' ἦτοι τὸν μῆνα ἄνω τῶν 6,000 φύλλων τὰ ὅποια καὶ διανέμονται τακτικώτατα καὶ μετὰ ζήλου ἐνθα σχολεῖα ρουμανικὰ ὑφίστανται. Ἡμεῖς δὲ μόλις ὅ φακέλλουσι τοῦ Νεολόγου καὶ οὗτοι ἰδιωτικοί, καὶ 2 τῆς Αὔτης, οὐδὲν δὲ οὐδὲν δυστυχῶς φύλλον ἀπολύτως ἐκ τῆς χώρας τοῦ Κέρωπος. Ἐνῶ οἱ Βούλγαροι καὶ Ρουμῶνοι ἀλληλογραφεοῦσι τακτικῶς διὰ τοῦ διεθνοῦς ταχυδρομίου, ἡμεῖς οὐδὲν δυνάμεθα ν' ἀνταλλάξωμεν ἀπὸ εἰκοσι περίπου μηνῶν μετὰ τὴν Ἑλλάδα, διότι στεροῦμεθα τῆς συμβάσεως καὶ τῶν μέσων ὧν οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων χαίρουσι. Δὲν ἐξετάζομεν τί φροεῖτε οἱ ἐν Ἑλλάδι περὶ τῆς τύχης τῆς βορειοδυτικῆς Μακεδονίας, οὔτε ἐξετάζομεν τοὺς ὁμοσπονδιακοὺς συνδυασμοὺς καὶ τοὺς φιλικοὺς πόθους τῶν Βουλγάρων, οὐς φίνεται ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις γινώ-

σκει τόσον δεξιῶς νὰ τοὺς ταπεινώσῃ, ὅποταν κρίνῃ κατάλληλον τὸν χρόνον.

Γογγύζομεν μόνον διότι ἐγκαταλειφθέντες μᾶς ἀπογυμνῶνουν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ Ρουμῶνοι καὶ Βούλγαροι διὰ τῶν ἐνεργειῶν των, χωρὶς νὰ δυνῆθωμεν νὰ σταματήσωμεν τὰ ἄπειρα μέσα ἄτινα μετέρχονται. Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἐρχονται ἐκ Ρουμανίας ἢ Βουλγαρίας γνήσιοι Ρουμῶνοι ἢ Βούλγαροι' ἀπ' ἐναντίας ὅλοι οἱ σκαπανεῖς εἰσὶ νόθοι Μακεδόνες καλῶς μισθοδοτούμενοι καὶ προστατευόμενοι κάλλιον τῶν χωρικῶν τῆς Ρουμανίας. Ἡ ρουμανικὴ πρεσβεία ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰσχύει, πολλάκις δὲ διετρέψανσε τὴν ἐπιρροὴν ἣν κέκτηται παρὰ τῇ Πύλῃ καὶ ἤδη τὰ γόητρον τῆς πλησιάσει νὰ καταστῇ πίστις παρὰ τοῖς ἀπλοῖκοις.

Καὶ ὅμως ταῦτα πάντα ἠδύνατο νὰ ἐξουδετερωθῶσι πρὸ πολλοῦ. Πλὴν φεῦ! οὔτε ὁ Σὺλλόλογος τῶν Γραμμάτων γνωρρίζει τὴν ἀποστολὴν του, οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεκάλυψε τὴν μέριμναν ἐκείνην, ἣν ἄλλοι ὑπουργοὶ μικρῶν κρατῶν πρὸ πολλοῦ δι' ἀοράτων μέσων πρακτικῶν. Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Ρουμανία πέμπτει καθηγητὰς, βουλευτὰς, τμηματάρχας, δημοσιογράφους, μουσικοὺς καὶ ἄλλους λογίους καὶ εἰς τὰ ἀπόκεντρα μέρη τῆς Μακεδονίας, ὅπως μελετήσωσι καὶ συλλέξωσι πληροφορίας καὶ σχετισθῶσι μετὰ τῶν πολιτῶν, συζητοῦντες καὶ λαμβάνοντες σημειώσεις. Τίς ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι τοῦδε κηδεύομεν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν μερῶν τούτων; Οὐδεὶς. Οἱ μὲν βουλευταὶ πᾶν ἄλλο μελετῶσιν ἢ τὴν αὔξησιν τῶν ὀρίων, οἱ δὲ λόγιοι τὴν Ἑσπερίαν καὶ τὰ ἱερατικὰ λουτρά, χωρὶς νὰ παραλείψωμεν καὶ τοὺς δημοσιογράφους τῶν Ἀθηνῶν οἵτινες ἠδύνατο νὰ ὦσιν ἐνήμεροι, ἂν ἤθελον. Οἱ Ρουμῶνοι διὰ τῶν συχῶν ἐκθέσεων σπουδαίων περιηγητῶν καὶ τακτικῶν ἀνταποκριτῶν γινώσκουσι πάντα, διὸ καὶ θαρραλέως προκλιφονται διὰ τὸν μέλλοντα ἀγῶνα, βαίνοντες ἐν παραλλήλῳ μετὰ τῶν Βουλγάρων.

νου καὶ ἠρθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ μοναχῆ. Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητῆ μου μητέρα, προσφιλή μου μητέρα, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω, ἄφετε ν' ἀπεριώσω τὸν βίον μου εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ βαρὴν ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἄφωνος, τοὺς βραχίονας ἔχουσα ἐσταυρωμένους. Ἦτο καταπεπληγμένη.

— Μητέρα μου, καλὴ μου μητέρα, σὰς παρακαλῶ! προσέθεσεν ἡ νεάνις διὰ φωνῆς διακεκομμένης.

— Ἐρριέττη, Ἐρριέττη! ἀνέκραξεν ἡ βαρὴν Δεσιμαίζ, δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν μητέρα σου!

— ὦ! μητέρα μου! μητέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡ νεάνις. Λυγμὸς ἀπέκοψε τὴν φωνὴν τῆς.

— Ἀλλὰ τί φρικῶδες καὶ τρομερὸν πρᾶγμα συνέβη λοιπόν! ὑπέλαθεν ἡ βαρὴν μετὰ τινος παραφορᾶς! ποῖος φρερός δαίμων εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου; Ἡ θυγάτηρ μου δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν μητέρα τῆς!

Πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλὴ, ἀσθμίνουσα, τοῦ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοῦ; προσκλιμένους ἔχουσα ἐπὶ τῆς γονυκλινῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἐρριέττη, Ἐρριέττη! ὑπέλαβε μετὰ σφοδρότητος, μὴ ὀφείλεις μίαν ἐξηγήσιν' πρέπει ἡ μήτηρ σου νὰ μάθῃ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἀναλαμβάνεις τοιαύτην ἀπόφασιν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, μητέρα μου, μὴ μ' ἐρωτᾷτε! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, κρῖψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ τεταραγμένη ἠσθάνθη ὅτι ρίγος διέδραμεν ἐφ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς.

— Δυστυχῆς παιδίον! ἐπεφώνησεν, ἀλλὰ δὲν βλέπεις λοιπόν ὅτι ἀρνούμενη νὰ ἀποκριθῆς μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ὑποθέτῃ τὰ τρομερώτερα πράγματα!

Ἡ Ἐρριέττη ἐξέβαλεν στεναγμόν.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπεμακρυνε τὰς χεῖράς τῆς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὴν ἠνάγκασε ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλα λοιπόν, κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον.

— ὦ! μητέρα, μητέρα, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη ὀδυνηρῶς, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς θυγατρὸς σου! . . .

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ κυρία Δεσιμαίζ' ὅπως ἄλλοτε, ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, τὸ δὲ βλέμμα σου ἀντανάκλᾳ πάντοτε τὴν ἀγνότητά τῆς ψυχῆς σου! Ἀλλὰ, θεῶν δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῆς εἰς τὴν μητέρα σου; Ἡ Ἐρριέττη ἔμεινε σιωπηλὴ.

— Καὶ νομίζεις, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρὴν, ὅτι θὰ συγκατατεθῶ ν' ἀπογοιωσθῶ ἀπὸ σοῦ;

— Μητέρα, ὑπέλαθεν ἡ νεάνις, διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, ὁ χωρισμὸς οὗτος, ὅσα σκληρὰ καὶ ἂν ἦνε, ἀποβαίνει ἀναγκαῖος.

— Διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, ἡ ἀληθὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶνε οἰκτρὰ δι' ὅλας τὰς ἐπόψεις, εἶνε δὲ λυπηρὸν μίᾳ τοιαύτῃ ἐνδοξῷ φυλῇ νὰ ἐξατμισθῇ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Αὐστρίας ἢ τῆς Ρωσίας, ζητουσῶν διὰ παντός μέσου νὰ ριζώσῃσιν ἐν τῇ γῆρᾳ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Εἰς τὸ προσεγὲς λεπτομερέστερα.

* *

ἘΞ ἸΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 1)16 Μαΐου 1883.

Τὸ φιλολογικὸν γεγονός τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ ἐκδοσις νέας ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ Καρδούτση ὑπὸ τὸν τίτλον Θὰ πάη εἶναι σορέττα δεκατετράστιχα ἔχοντα πάντα ὡς θέμα τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν—τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1793.—Ἡ Καρδούτσειος κριτικὴ μέχρι τοῦδε μέγα ἐβόησε περὶ τὰ σορέττα ταῦτα, ἀναγγέλλουσα αὐτὰ οὐδὲν ἧττον ἢ ὡς σημειὸν ὀρίζον μίαν ἐποχὴν ἐν τῇ ἐξελιζομένῃ συγχρόνῳ ἰταλικῆς ποιήσεως! Τὰ ἐφρούσκασεν ἐπὶ τέλους τόσον πολὺ, ὥστε ἀναγινώσκων τις αὐτὰ ἀπορεῖ μὴ ἀνακαλύπτων οὐδαμῶς ὅλον τὸν μέγαν ἐκείνον σωρὸν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας βλέπουσιν οἱ κριτικοὶ τοῦ Καρδούτση: διότι οἱ κύριοι οὗτοι, οἱ προφῆται τοῦ νέου θεοῦ, εἶναι γνωστοὶ καὶ ἠριθμημένοι ἀγωνιῶντες τὸν μείζονα πάταγον περὶ τὸ ὄνομα τοῦ στιχουργοῦ νὰ ἐξεγείρωσι καὶ ἀνακηρύσσοντες αὐτὸν οὐδὲν ἧττον ἢ τὸν πρῶτον ποιητὴν τῆς Ἰταλίας (καὶ τοῦτο πιθανόν, διότι ποιητὰς σήμερον ἡ Ἰταλία ἔχει ὄσους καὶ οἴους ἢ Ἑλλὰς ἡμῶν) καὶ ὕψιστον ποιητὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ! Πράγμα τὸ ὁποῖον οἱ πλείστοι τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένων ἐν Ἰταλίᾳ δὲν ἐννοῶ δικαίᾳ πρέπει νὰ παραδεχθῇ. . . ἐνῶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ φιλολογία γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ Καρδούτση πολὺ, μὰ πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ τοῦ ἡμετέρου Παράσχου: c'est tout dire! Σημειωτέον ὅτι ὅταν ποιημάτιόν τι τοῦ δῆθεν πρῶτου Ἰταλοῦ ποιητοῦ μεναφράζεται εἰς ἑτέραν γλῶσσαν—καὶ τοῦτο εἰς τὴν Γερμανικὴν μόνον συνέβη μέχρι τοῦ νῦν—ὑπὸ φίλου του τινος καθηγητοῦ ἐν τριβῶς τῆς ἰταλικῆς, αὐτὸς ὁ ἴδιος σπεύδει νὰ διατυμπανίσῃ τὸ μέγα νέον δι' ὅλων τῶν μέσων τοῦ τύπου εἰς τὴν χαίνουσαν Ἰταλίαν: ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ γνωρίζομεν ἴσως ὅτι ἡ Γαλατεία τοῦ ἡμετέρου Βασιλειάδου μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας κρινομένη ὡς ἀριστοῦργημα!

Ἄλλ' οὐ τόπος οὐδ' ὥρα, ἵνα περὶ Καρδούτση γράψω τώρα: περὶ τοῦ Ca-ira μόνον θὰ προσθέσω τοῦτο: ὅλα ἡμῶν τὰ σορέττα αὐτὰ δὲν ἀξίζουσι μίαν μόνον ἐκ τῶν κοινωτέρων σελίδων ἀπὸ τὰ Châtiments τῆς . . . ἅ! δὲν γράφω ἐδῶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ὄνομα, παρὰ τὸ τοῦ Ἰταλοῦ στιχουργοῦ.

Α. Γ. Η.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ, 24 Μαΐου. Μεγάλῃ πυρκαϊᾷ ἐξεργάγη ἐν τοῖς ναυπηγείοις τῆς ρωσικῆς ἀτμοπλοικῆς εταιρίας. Τὰ

ἐργοστάσια, αἱ μηχαναὶ, πολλὰ ναυπηγεῖα περιέχοντα θωρηκτὰ ναυπηγούμενα ἐγένοντο παρηνάλωμα τοῦ πυρός. Αἱ ζημίαι εἰσὶν ἀνυπολόγιστοι.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

13 Μαΐου

Περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς παρελθούσης νυκτὸς ὁ ἀστυνομικὸς φρουρὸς τῶν ὁδῶν Πανδρόσου καὶ Καπνικαρέας εὗρεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ ἐκεῖ ὑπογείου οἴνοπωλείου τοῦ Παναγιώτη Κλαπῆ, ὅστις πρὸ ἡμισείας ὥρας εἶχεν ἀναχωρήσει. Ὁ οἴνοπώλης εἰδοποιηθεὶς μετέβη ἐκεῖ καὶ εὗρε διερρηγμένον τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης ἀρρηγμένα: δὲ ἐξ αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ καταστηματαρχοῦ, δρ. 250. Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Α' τμήματος ἐπελήφθη ἀνακρίσεων πρὸς βεβαίωσιν τῆς κλοπῆς.

— Ὁ παρὰ τὸ φωτογραφεῖον Μωρχίτου ἀστυνομικὸς σκοπὸς εὗρε τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀνοικτὸν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ Ἀθ. Βερναρδάκη ἐπίσης εὗρεθῆ ἀνοικτὸν καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς πιλοπωλεῖον τοῦ Γ. Σταθάκη. Οἱ καταστηματαρχαὶ εἰδοποιηθέντες ἐσφάλισαν αὐτά.

— Ὁ Ἀντώνιος Βασιλείου, ἐργάτης ἐκ Σμύρνης, ἀπώλεσε χθὲς περὶ τὴν 3 μ. μ. ὥραν, ὅτε ἐκοιμάτο ἐν τῷ παρὰ τὸ Θησεῖον κήπῳ, ἐκ τοῦ θυλακίου δρ. 125 εἰς χαρτονομίσματα. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ὥραν ἀφῆρθη καὶ τὸ πορτοφόλιον μετὰ δρ. 25 τοῦ ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως κοιμωμένου Ν. Καράκη ἐκ Λοιδωρικίου. Ἀμφοτέρων τῶν πράξεων ἐπελήφθη ἀνακρίσεων ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Δ' τμήματος.

— Χθὲς τὴν 3 μ. μ. ὥραν μεταξύ παλαιοῦ καὶ νέου Φαλήρου, ὁ ἐκ Κύνου κοσμηματογράφος Ἰω. Ἀρέλλης πηδήσας ἐκ τῆς ἀτμομάχης τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου ὅπως ἀναλάβῃ τὸν ἀναρπαγέντα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πλῆθους τοῦ ἐθραυσε τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, διεληθόντων ἐπ' αὐτοῦ τῶν τροχῶν τῆς ἀτμομάχης.

— Προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας εἰς τὸ Ε' τμήμα ἡ Ἀνεζούλα Βιδάλη, ἐτῶν 5, ἀνεβολίαστος ἐν Πειραιεὶ οὐδεὶς. Ἐλευθεροκοινώνησαν ἐκ τῶν ἐν Κανθάρῳ εὐλογιῶντων αἱ Μαρτίνα Διβάρη, Μαρτῖνῳ Διβάρη, Ἀντωνία Τούρη, Διαμάντω Καργιανοπούλου, Κ. Καργιανοπούλου, Α. Καλόγηρος καὶ Μαρτῖνῳ Κυμογήρου. Ἐνεβολιάσθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Βρατίμου 40 άτομα.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΩΝ

Τὸ παρὰ τὸν Σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀτμοκίνητον **Μακαρονοποιεῖον** καὶ **Ἀρτοποιεῖον** τοῦ κ. Ἀνδρ. Παρασκευοπούλου γνωστοποιεῖ εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατασκευάζει ἐκ πάστας ἀρίστης ποιότητος ἅπαντα τα στοιχεῖα τοῦ ἀλφάρθου ὡς καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, ὥστε ἀσπεύσωσιν οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκμάθωσι ταῦτα ἐκ τῶν βιβλίων, νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως λαμβάνοντες ταῦτα εἰς σούπαν.